विपाककालस्तत्राङ्कि भङ्गोन्मुख इवाभवत् ॥ १३ ॥
राजधानीस्थितस्यापि वर्णाढो राज्यदायिनः ।
आरोग्यवार्त्तयाप्यासीन्मुमूर्षोरनिरीक्षकः ॥ १४ ॥
ततः सानुशयो राजा ताम्यन् प्रैर्यत मन्त्रिभिः ।
राज्यं संग्रामदेवाय दातुमाश्वासकारिभिः ॥ १५ ॥
राजाज्ञया निशामेकां बद्धोऽष्टस्तम्भमण्डपात् ।
वहिर्दत्तार्गलात् प्रातर्वर्णाढो निरवर्त्स्यत ॥ १६ ॥
भयात् प्रजागराद्वापि तद्भृत्यानां विवेकिनां ।
आस्थानमण्डपं प्राप पायुक्षालनभूमितां ॥ १७ ॥
एकाहं राजपुरुषस्तदासिं विजयेश्वरे ।
व्रीडादेवप्रसादाख्यो राजवीजी समर्पयत् ॥ १८ ॥
अथाभिषिच्य संग्रामदेवं तीव्रीभवद्व्यथः ।
स राजधान्या निर्गत्य मर्तुं निजसठं ययौ ॥ ११ ॥
धीः केशश्मश्रुवपने शिरःशाठकर्वजनं ।
काषायग्रहणोद्वेगः शस्त्रत्यागग्रहश्च यः ॥ १०० ॥
राजभृत्यैः प्रतिज्ञातः स तस्मिन् निश्चितक्षये ।
जीवत्येव कृतज्ञत्वव्यञ्जकैः परिवर्जितः ॥ १०१ ॥ युग्मं ॥
द्वे सहस्रे सुवर्णस्य सार्द्धे बद्ध्वा पटाञ्चले ।
यो निर्जगाम राजासौ मुमूर्षुर्निजमन्दिरात् ॥ १०२ ॥